

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.166 van 24 oktober 2012
in de zaak A. 203.124/XIV-33.878**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. XXX

2. XXX

in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen

XXX

XXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jolanta Boulboulle-Kaczorowska
kantoor houdend te 4020 Luik
Quai de l'Ourthe 44/1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 januari 2012 (griffiestempel), strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 71.152 van 30 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8034 van 31 januari 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerders hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Jonathan Dieni, die loco advocaat Jolanta Boulboulle-Kaczorowska verschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerders dienen op 7 juni 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 15 juli 2011 niet-ontvankelijk.

Op 31 augustus 2011 stellen de verweerders tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de hoger genoemde beslissing met een arrest van 30 november 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending van artikel 9ter, § 1 en § 2, van de Vreemdelingenwet op.

Zij citeert de punten 3.13 tot en met 3.18 van het bestreden arrest en voert aan dat onder de in artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde “constitutieve elementen van de identiteit” ook de actuele nationaliteit moet worden verstaan, hetgeen ook uit de voorbereidende werken van de aldus gewijzigde bepaling blijkt. De eerste verweerder had bij de aanvraag enkel een identiteitsdocument van de republiek Armenië gevoegd, uitgereikt op 23 juli 1999 en geldig tot 23 juli 2009, zodat de actualiteit van de nationaliteit niet wordt bewezen. Omdat ook geen ander bewijselement werd aangevoerd, is de aanvraag terecht niet-ontvankelijk verklaard. De verzoekende partij haalt rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan waaruit ook blijkt dat de actuele nationaliteit moet worden aangetoond. Waar in het bestreden arrest wordt aanvaard dat het voorleggen van een vervallen identiteitsdocument volstaat, wordt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden. De nationaliteit van een persoon kan in de loop der jaren veranderen en de verweerder dient zijn actuele nationaliteit aan te tonen. Waar de eerste rechter meent dat in de aanvankelijk bestreden beslissing werd voorbijgegaan aan de inhoud van het administratief dossier waaruit zou blijken dat de Armeense nationaliteit nooit werd betwist, laat de verzoekende partij gelden dat de nationaliteit in de aanvraag moet worden bewezen en dat de bewijslast op de aanvrager rust. Bovendien is het voor de ambtenaar-geneesheer onmogelijk om ten gronde de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te onderzoeken indien de aanvraag niet volledig is. Derhalve is de aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing terecht niet-ontvankelijk bevonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel en voegt zij toe dat de vage beschouwingen van de verweerders er geen afbreuk aan doen.

Beoordeling

6. In de aanvankelijk bestreden beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 15 juli 2011 is de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaard omdat de eerste verweerder in die aanvraag zijn identiteit niet op de in § 2 van dat artikel bepaalde wijze heeft aangetoond, of de aanvraag niet het in § 2, derde lid, voorziene bewijs bevatte. Volgens die beslissing levert de eerste verweerder met het neergelegde paspoort, uitgereikt op 23 juli 1999 en geldig tot 23 juli 2009, slechts een sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot die vervaldatum, zodat hij in gebreke blijft een sluitend bewijs van de actuele nationaliteit, en daarmee van de identiteit, te leveren.

In het bestreden arrest wordt bevestigd dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit betrekking heeft. Vervolgens wordt gesteld dat een vervallen paspoort een bewijs van identiteit in strikte zin kan vormen, vermits het verval niet betekent dat de vreemdeling niet langer de op dat paspoort vermelde naam, voornaam, geboorteplaats en –datum heeft. Ook een vervallen paspoort kan een bewijs van de nationaliteit vormen, zelfs dat van een niet meer bestaande staat, tenzij er ernstige twijfels over de nationaliteit van de betrokkene bestaan. Vervolgens overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “in casu het een paspoort van een bestaande staat (betreft) waarvan de geldigheidsduur verstreken is”, dat “noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier noch uit de verweernota blijkt dat er elementen waren die twijfels deden rijzen over verzoeksters actuele bezit van de Armeense nationaliteit” en dat “uit niets blijkt dat er enige onzekerheid bestond over de nationaliteit van verzoekster die het onderzoek ten gronde van de aanvraag zou belemmeren”. Hij besluit dat de huidige verzoekende partij, door desalniettemin te stellen dat de huidige verweerder zijn identiteit niet aantoont zoals bepaald in artikel 9ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet en derhalve te concluderen dat de aanvraag niet-ontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht schendt. Aldus wordt in het bestreden arrest een recent vervallen paspoort van een bestaande staat als bewijs van de identiteit aanvaard wanneer er geen twijfel is over de huidige nationaliteit.

Artikel 9ter, § 1 en § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico

inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

Uit § 3 van hetzelfde artikel blijkt bovendien dat de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien de vreemdeling in de aanvraag zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet bevat.

In de memorie van toelichting bij het aldus gewijzigde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt omtrent de identiteitsdocumenten onder meer gesteld dat het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, de vier cumulatieve voorwaarden vermeldt waaraan de documenten die de aanvrager neerlegt, moeten voldoen en dat het “bijvoorbeeld (kan) gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart”. (Parl. St. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0771/001, 145) Een vervallen paspoort wordt dus uitdrukkelijk vermeld. Dit is zeker het geval wanneer er geen twijfel bestaat over de identiteit van de betrokkene en over zijn latere nationaliteit.

Er blijkt dan ook geen schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepaling, gelet op hetgeen in de memorie van toelichting bij het huidige artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is gesteld en gelet op het feit dat er volgens het bestreden arrest uit het administratief dossier geen twijfels blijken wat de nationaliteit van de betrokkene betreft, hetgeen onder meer blijkt uit een nota van de betrokken ambtenaar van 15 juli 2011 in dat dossier en doordat een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf met daarbij hetzelfde verstreken paspoort op 31 januari 2011 ongegrond (en dus wel ontvankelijk) was verklaard. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen